

Arrest

nr. 204 601 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MAGNETTE
Wedijverstraat 32
1070 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 mei 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat E. MAGNETTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster diende een asielaanvraag in op 9 april 2008. Bij arrest van de Raad met nr. 61 891 van 24 mei 2011 werd de asielaanvraag definitief geweigerd.

1.2 Op 23 september 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 23 september 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.4. Verzoekster diende op 28 juni 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 maart 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende hiertegen een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in.

1.5. Op 9 oktober 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 27 december 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende hiertegen een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in.

1.6. Op 20 mei 2018 wordt verzoekster bij een politiecontrole aangetroffen in een onvergund kapsalon in Elsene, waarvan zij de zaakvoerster blijkt te zijn. Er wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. (bijlage 13septies) Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: H.

geboortedatum: 05.08.1977

geboorteplaats: Conakry

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone GZW Brussel op 20.05.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het PV BR.55.LL.052300/2018 van de politie zone GZW Brussel blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat ze samenwoont met haar Belgische vriend B.D. (...) maar toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Verder zou ze geen familie hebben in België Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart enkel dat ze niet wil terugkeren gezien ze dan zou moeten huwen met de broer van haar overleden echtgenoot. Met betrekking tot het medische luik dat onder artikel 3 van het EVRM valt, verklaart betrokkene dat zij geen medische problemen heeft die het reizen of een terugkeer naar haar land onmogelijk zouden maken.

In dit opzicht is er van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat geen minderjarige kinderen te hebben. Dit blijkt ook verder uit het administratief dossier. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.12.217 dat haar betekend werd op 07.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepasseng om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart louter dat ze niet wil terugkeren omdat ze dan zou moeten huwen met de broer van haar overleden echtgenoot.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Guinée een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Andere elementen voor ev. vrees voor een terugkeer werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 09.04.2009. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.12.217 dat haar betekend werd op 07.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst

Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

2.2.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij een relatie heeft met de Belg B.D. Zij voert aan dat uit het woonplaatsonderzoek van de politie d.d. 23 november 2017 blijkt dat zij met hem samenwoont, zij heeft hier ook op gewezen in het kader van haar gehoor. Zij betoogt dat er in de bestreden beslissing geen concrete beoordeling wordt gemaakt van verzoeksters situatie. Verzoekster verwijst naar jurisprudentie van het EHRM en de Raad waaruit blijkt dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM in concreto dient plaats te vinden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot het ingeroepen gezinsleven. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster weliswaar samenwoont, maar dat niet blijkt dat de relatie voldoende hecht is en dat verzoekster wist dat het gezinsleven precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie in België.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker nooit tot verblijf werd gemachtigd of toegelaten in België. Verzoeker verkeert aldus in een situatie van een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster betwist niet dat zij niet werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf en dat zich er aldus van bewust diende te zijn dat het voorgehouden privé-leven precair zou zijn. De Raad acht het in dit opzicht ook relevant dat verzoekster, zoals de verwerende er in de nota terecht op wijst, nooit een aanvraag om gezinsshereniging heeft ingediend teneinde de relatie een zekerder karakter te geven. Evenmin voert verzoekster aan waarom zij bij een tijdelijke scheiding van haar partner teneinde een aanvraag om gezinsshereniging in te dienen geen contact met hem zou kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoekster voert aan dat het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM te summier is, maar zij voert zelf geen concrete elementen aan die kunnen leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Het feit dat verzoekster actueel samenwoont met haar Belgische vriend, werd daarbij wel degelijk in overweging genomen door de verwerende partij.

2.2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, omdat zij bij terugkeer naar Burkina Faso verplicht zal worden te huwen met de broer van haar overleden echtgenoot. Zij vreest ook dat zij opnieuw besneden zal worden.

Wat betreft de huwelijksproblematiek blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster deze problematiek niet eerder heeft ingeroepen, noch in het kader van haar asielaanvraag uit 2008, noch uit de latere verzoeken om regularisatie van haar verblijfsstatuut. Ter terechtzitting bevestigt de advocate van verzoekster ook dat verzoekster sedert 2008 België niet meer heeft verlaten, waardoor de vraag rijst of deze problematiek nog actueel is. Verzoekster staft haar beweringen met geen enkel document en licht de actualiteit van haar vrees niet toe. Verzoekster beperkt zich aldus tot loutere beweringen en maakt een risico op schending van artikel 3 van het EVRM op dit punt aldus niet aannemelijk.

Verzoekster legt een medisch attest van 11 april 2018 neer waaruit blijkt dat zij op twaalfjarige leeftijd een genitale verminking onderging van het type 2. Zij legt ook een stuk neer waaruit blijkt dat zij in mei 2018 een verzoek tot medisch onderzoek bij de VZW Constans indiende teneinde bewijsstukken te verzamelen om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Zij verklaart dat zij deze elementen heeft aangevoerd tijdens haar gehoor op 20 mei 2018. Hier wordt aan voorbijgegaan in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster zich ten aanzien van de Belgische autoriteiten ooit heeft beroepen op een problematiek van genitale verminking. Verzoekster diende onder meer een asielaanvraag in, diende vier aanvragen om verblijfsregularisatie in, waarvan twee op medische gronden, en verblijft sedert tien jaar in België. Zij had aldus ruimschoots de gelegenheid om op basis van deze redenen een aanvraag om internationale bescherming in te dienen. Hierop gewezen ter terechtzitting, voert de verzoekende partij geen elementen aan die haar hebben verhinderd dit te doen. Zij erkent ook ter terechtzitting dat zij ook actueel geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De Raad stelt daarnaast ook vast dat uit het formulier met betrekking tot het horen van verzoekster, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, niet blijkt dat zij zou hebben verklaard niet te kunnen terugkeren naar Guinée uit vrees voor een genitale verminking.

De verwerende partij wijst er in de nota met opmerkingen terecht op dat uit het neergelegde medische attest blijkt dat verzoekster besneden werd toen ze twaalf jaar oud was. Verzoekster, die inmiddels eenenveertig jaar oud is, voert geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat zij onder druk zal worden gezet om opnieuw besneden te worden bij een terugkeer. Ook het feit dat zij het nooit noodzakelijk heeft geacht om internationale bescherming te vragen omwille van deze problematiek, doet afbreuk aan de bewering dat zij hierom een vrees koestert.

Verzoekster maakt aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.3. Het middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT